

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/35/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200425
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200425.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: MIKRON SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Nitrianska 13, Nové Zámky, IČO: 34 120 297, zastúpeného Advokátskou spoločnosťou s.r.o. JUDr. Tatiana Timoranská, Podzámska 32, Nové Zámky, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/6225-30770/2011/990013-r zo dňa 18. marca 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/62/2011-47 zo 17. apríla 2012, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/62/2011-47 zo dňa 17. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného o potvrdení rozhodnutia Daňového úradu Nové Zámky (dodatočný platobný výmer), vydaného podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1/ zákona č. 511/1992 Zb., ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb (ďalej len „DzP“) za rok 2002 v sume 2.937,66 Eur a to po opakovanej daňovej kontrole.

Súd dôvodil tým, že z predloženého administratívneho spisu týkajúceho sa žalobcu zistil, že Daňový úrad Nové Zámky vykonal u žalobcu daňovú kontrolu DzP za rok 2002, o ktorej vyhotovil Protokol č. 631/320/61826/2007/Hr,Kš zo dňa 16.10.2007. Daňový úrad Nové Zámky určil žalobcovi DzP za rok 2002 vo výške 2.848.800 Sk, nakoľko sa daň zistená po daňovej kontrole sa odlišovala od danej uvedenej v daňovom priznaní (745.500 Sk), rozdiel 2.103.300 Sk vyrubený dodatočným platobným výmerom daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/764264/07/Jč z 6.11.2007.

Počnúc dňom 12.02.2010 bola u žalobcu vykonávaná opakovaná daňová kontrola, z ktorej bol vyhotovený protokol č. 631/320/59862/2010/Há,Sh z 12.10.2010, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 28.10.2010, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 3.12.2010. Na základe výsledkov opakovanej daňovej kontroly Daňový úrad Nové Zámky vyrubil žalobcovi rozdiel DzP za rok 2002 vo výške

2.937,66 Eur, a to dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/70202/10/Mt z 13. decembra 2010.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktorého obsah je v prevažnej časti totožný s obsahom žaloby.

V odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím, ktorého preskúmania sa žalobca v tomto konaní domáha.

Po preskúmaní obsahu administratívneho spisu žalovaného, napadnutých rozhodnutí, dospel krajský súd k záveru, že v danom prípade bolo rozhodnutie, ako aj postup žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd považoval za potrebné uviesť, že žalobcovi nebolo možné uznať ako daňové výdavky (náklady) tie výdavky, ktoré podľa predložených pokladničných dokladov mal vynaložiť na úhradu predložených faktúr z 23.7.2001 a 16.1.2002, nakoľko vynaloženie týchto výdavkov nebolo preukázané, že by ich dodal dodávateľ spoločnosť KRIMSON, spol. s r.o.. V priebehu daňového konania nepreukázal reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia. Súd v rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že zákon ponecháva na každom daňovníkovi spôsob preverenia svojich obchodných partnerov. Keďže žalobca dôveryhodne nepreukázal vynaloženie výdavkov na dodanie tovaru a služieb a preto správca dane správne vyradil odpisy hmotné investičného majetku z účtovníctva daňovníka. Podľa súdu nebolo predmetom dokazovania porušenie daňových predpisov u iných daňových subjektov. Podľa súdu nebolo preukázané reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia a bolo vecou podnikateľského rizika daňového subjektu, aby pri uzatváraní obchodov dostatočne overil dôveryhodnosť svojho zmluvného partnera. Podľa krajského súdu daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu, krajský súd sa s takto zisteným skutkovým stavom stotožnil, čo platí aj vo vzťahu k právnomu posúdeniu, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie a žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť zrušením rozhodnutia žalovaného aj dodatočného platobného výmeru a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V odvolaní žalobca poukázal na to, že žalobca pochybil, keď sa stotožnil so závermi správcu dane, ktorý neuznal uplatnenie daňových výdavkov podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona číslo 366/1999 Z.z. od dodávateľa spoločnosti KRIMSON, spol. s r.o., pričom žiadnym spôsobom sa nevysporiadal so stanoviskom správcu dane, ktorý nespochybňoval nadobudnutia existencie tovarov, čo vyslovene písomne uviedol správca dane v odôvodnení dodatočného platobného výmeru. V súvislosti s vykonaným dokazovaním poukázal na ustanovenie § 29 ods. 1 zákona číslo 511/1992 Zb., v zmysle ktorého správca dane, ktorý vedie daňové konanie, vykonáva dokazovanie a je zodpovedný za jeho priebeh. Správca dane má dbať pri výkone dokazovania na povinnosť, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie. Podľa jeho názoru správca dane môže podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona číslo 511/1999 Zb. požadovať od daňového subjektu len také dôkazy, ku ktorým má zákonnú povinnosť nimi disponovať. Žalobca tvrdí, že nemôže zodpovedať za personálnu organizáciu dodávateľa. Daňový subjekt nemôže taktiež niesť zodpovednosť za neplnenie povinností a podmienok vyplývajúcej pre jeho dodávateľa z ustanovenia § 673 a nasledujúcich zákona číslo 513/1991 Zb. upravujúcich zmluvu o tichom spoločenstve, a to ani v prípade, ak k takejto zmluve mal vedomosť. Zároveň poukázala na ustanovenie § 13 v nasledujúcich Obchodného zákonníka upravujúcich konanie podnikateľa. Taktiež nemožno proti daňovému subjektu použiť ako dôkaz skutočnosť, že iný daňový subjekt si neplnil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 31 a nasledujúcich zákona číslo 511/1992 Zb. Právna zástupkyňa poukázala na ustanovenie § 24 ods. 1 zákona číslo 366/1999 Z.z. V odôvodnení platobného výmeru správca dane uviedol konštatovanie, že nezistil chybovosť v náležitostiach daňových dokladov a nespochybnil ani zistiť jeho deklarovaného tovaru alebo služieb ako aj následné uskutočnenie zdaniteľných plnení svojim odberateľom. Poukázal na rozporupnosť výpovedí Z. U. a U. Y. citujúc pritom ustanovenie § 13 z § 14 alebo § 27 Obchodného zákonníka. Podľa žalobcu z okolností prípadu vyplýva, že správca dane poznatky, ktoré odôvodnenosť nasvedčujú porušeniu povinností dodávajúceho daňového subjektu nepreveril v súlade z ustanovení § 29 ods. 2 zákona číslo 511/1992 Zb. ako aj § 2 ods. 3 citovaného zákona. Taktiež poukázal na ustanovenie § 29 ods. 8 citovaného zákona ktorej podľa jej názoru potrebné vykladať v súlade s ustanovením článku 2 ods. 3 Ústavy slovenskej republiky. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že neexistencia daňovej evidencie u dodávajúceho subjektu

nemôže byť použitá ako dôkaz proti kontrolovanému daňovému subjektu. Keďže žalobca nebol povinný na základe ustanovenia článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 29 ods. 8 a § 2 ods. 1 zákona číslo 511/1992 Zb. preukazovať skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane, ktorú absenciu zapríčinil iný daňový subjekt, správca dane sa nemôže dovolávať na porušenie ustanovenia § 24 ods. 1 zákona číslo 366/1999 Z.z. Na základe týchto skutočností pokladá žalobca dodatočný platobný výmer číslo 631/230/70201/10/Mt a rozhodnutie žalovaného, ktorým bol tento dodatočný platobný výmer potvrdený, za rozhodnutie, ktoré je v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 a 3, § 29 ods. 2 a § 45 ods. 1 zákona číslo 511/1992 Zb. A z týchto dôvodov navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 26. októbra 2011 spisová značka 15 S/2011 - 76 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a zrušuje rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovanému bolo odvolanie žalobcu voči rozsudku krajského súdu zo 17. apríla 2012 doručené dňa 5. júna 2012, pričom žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti a že sa pridrižiava svojho vyjadrenia č. I/224/13448-68704/2011 z 29.6.2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a podľa § 250j ods. 3 a § 219 O.s.p. rozsudok krajského súdu potvrdil.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno

zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona o dani z príjmov daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, 1) výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané, a ďalej výdavky (náklady) na obstaranie hmotného majetku, nehmotného majetku (§ 22) a hmotného majetku a nehmotného majetku vylúčeného z odpisovania (§ 23).

Podľa § 24 ods. 1 zákona o daniach z príjmov daňovým výdavkom je výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 ods. 4. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 25 ods. 1 veta prvá zákona o daniach z príjmov daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia s dosiahnutím, zabezpečením a udrжанím príjmov, aj keď o týchto výdavkoch (nákladoch) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie nie je dostatočne preukázané.

Podľa názoru najvyššieho súdu, bolo úlohou krajského súdu v danom prípade posúdiť, či daňové orgány pri rozhodovaní v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení právneho názoru, či žalobca ako daňovník mohol do daňových výdavkov zahrnúť náklady na odpis hmotného investičného majetku za tovary od dodávateľa KRIMSON spol. s r.o. vo výške 354.400 Sk, ktorý mu podľa správcu dane nedodal tento dodávateľ a o ktoré správca dane upravil výsledok hospodárenia podľa zákona č. 366/1993 Z.z. o dani z príjmov v celkovej sume 354.400 Sk, čo pri 25% sadzbe dane predstavovalo sumu daňového nedoplatku 88.500 Sk (88.500/30,126 je suma 2.937,66 Eur).

Podľa odvolacieho súdu daňovník má povinnosť preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a na ktoré bol vyzvaný správcom v priebehu daňového konania, ako aj na vierohodnosť, správnosť a úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovníkom. Keď bolo správcom dane preukázané na základe šetrenia, ktoré vykonal kriminalistický a expertízny ústav SR- pravosť podpisu Z. U., pričom týmto posudkom bolo preukázané, že tento nepodpisoval sporné faktúry v roku 2001 a v uvedenom období obchodná spoločnosť KRIMSON spol. s r.o. nedodávala daňovníkovi ani tovar, ani služby. Samotné účtovné doklady musia byť vo vzájomnej súvislosti, ktorými sa preukazuje vecná súvislosť výdavkov vo vzťahu k podnikaniu daňovníka. V prípade, ak nie je preukázané, že osoba uvedená ako dodávateľ dané tovary a služby uvedené na dokladoch reálne dodala daňovníkovi, tak potom nejde o daňový výdavok preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zákona číslo 366/1999 Z.z. Ak daňovník reálne nepreukáže uskutočnenie zdaniteľného plnenia, je vecou jeho podnikateľského rizika, aby si pri uzatváraní obchodov dostatočne zistil a overil dôveryhodnosť svojho zmluvného partnera. Ak tak neurobí, je povinný znášať takéto dôsledky a to aj tým, že predmetný majetok nemôže zaradiť do príslušnej evidencie, účtovať o ňom a robiť z neho odpisy.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, dospel zhodne s názorom krajského súdu k názoru, že daňové orgány dostatočne zistili skutkový stav na riadne určenie dane, pričom vykonaným dokazovaním preukázali, že uvedený tovar a služby ktoré vyradil správca dane z nákladov na odpisovanie HIM daňovníka, nemohol dodať ako dodávateľ spoločnosť KRIMSON spol. s r.o. Bolo povinnosťou daňovníka, aby správcovi dane preukázal, v prípade, ak správca dane relevantným spôsobom preukázal, že tovar a služby nemohla

dodať spoločnosť KRIMSON, spol. s r.o., že mu tento tovar a služby dodal iný dodávateľ a v súlade s preukázaným skutkovým stavom označiť (uviesť) na účtovných dokladoch skutočného dodávateľa tovaru.

Pokiaľ ide o dôkazné bremeno a vykonanie dokazovania, tak podľa odvolacieho súdu toto je primerane rozložené medzi daňovníka a správcu dane. V prípade, že správca dane vykonaným dokazovaním preukáže, že tovar skutočne nemohol dodať na faktúrach uvedený dodávateľ, je povinnosťou daňovníka preukázať, respektíve označiť skutočného (reálneho) dodávateľa. Ak daňovník skutočného (reálneho) dodávateľa neoznačí, alebo správcovi dane neoznačí alebo neoznámí inou osobu, ktorá by mohla byť skutočným dodávateľom tovaru alebo služby, tak potom musí niesť dôsledok tohoto svojho konania, že riadne nepreukázal správcovi dane dodanie tovaru alebo služby v súlade s ustanovením § 24 zákona číslo 366/1999 Z.z.

Preto dospel najvyšší súd k záveru, že daňové (správne) orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav a správne vykonali dokazovanie v súlade s ust. § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní. Žalobca nevyvrátil žiadnymi ďalšími dôkazmi tvrdenia správcu dane, že uvedené tovary a služby dodal na nich označený dodávateľ a preto vecne správne uvedené faktúry vyradil z účtovnej evidencie. Keďže žalobca ani pri prerokovaní protokolu o kontrole nevedel sporné tvrdenia preukázať a nevyvrátil ich ani v samotnej žalobe a ani nenavrhol vykonať žiadne ďalšie dôkazy, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne.

Pre splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následne určenie správnej výšky základu dane nepostačuje ak daňovník deklaruje prijatie dodávky tovaru len preukázaním daňového dokladu - faktúry s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia na jednej strane jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia a na druhej strane je potrebné, aby bolo preukázané, že k prijatiu tovaru deklarovaného v daňovom doklade reálne aj došlo a to v rámci dojednaných dodávok tovarov a služieb jednotlivými dodávateľmi (v tomto prípade spoločnosťou KRIMSON spol. s r.o.). Pokiaľ nie sú splnené tieto hmotnoprávne podmienky, nie je možné konštatovať, že daňový subjekt preukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane.

V danom prípade, aj podľa názoru najvyššieho súdu, z obsahu administratívneho spisu ako aj z obsahu napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného vyplýva, že vo veci bolo vykonané dostatočné dokazovanie, avšak žalobca nepredložil žiadne iné listinné dôkazy, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky tovarov a služieb vykonala spoločnosť KRIMSON spol. s r.o., resp. neoznačil žiadnu inú osobu ako dodávateľa predmetných tovarov a služieb, a teda správca dane dostatočne preukázal, že týmto dodávateľom nemohla byť žalobcom označená spoločnosť KRIMSON spol. s r.o.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované spornými faktúrami boli žalobcovi dodané od spoločnosti KRIMSON spol. s r.o. a že žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre podľa § 219 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a preto mu náhrada trov konania nepatrí a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.